

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5739/2020
09.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Весне Поповић, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца Града Ниша, кога заступа Правобранилаштво града Ниша, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Драган Дозет, адвокат из ..., ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 3945/18 од 01.09.2020. године, на седници одржаној 09.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 3945/18 од 01.09.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 3945/18 од 01.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 18074/15 од 14.06.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име неоснованог обogaћења исплати износ од 21.946,07 динара, са законском затезном каматом почев од 30.08.2016. године до коначне исплате, износ од 7.574,00 динара, са законском затезном каматом почев од 26.12.2011. године до коначне исплате, као и трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име неоснованог обogaћења исплати износ од 4.549,58 динара, са законском затезном каматом од 30.08.2016. године и износ од 7.574,00 динара, са законском затезном каматом почев од 03.04.2014. године, па до коначне исплате, као и трошкове парничног поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 45.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 3945/18 од 01.09.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужиоца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради стицања без основа је поднета 28.11.2014. године. Вредност предмета спора наведена у уводу првостепене пресуде је 54.109,56 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора, очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић